

Ministeriet, forsøgsvis. Ganske naturligt har Ministeriet saa maattet søge fastsat en Norm for, hvilke Anstalter der vil være Tale om, ganske som Højskolerne først maa anerkendes, før Eleverne paa dem kunne faa Statsunderstøttelse. Og de Betingelser, der ere stillede, de, jeg har nævnt, ere faa og smaa. Jeg ser ikke, at de ville kunne berøve Skolerne deres Frihed. Men netop ved, at disse Betingelser ere smaa, vil den rejste Strid indenfor disse Damers Kreds formentlig ogsaa let kunne bilægges. Det forventer jeg, og jeg skal gerne tage hvert Fredsforslag under Overvejelse.

Kun vil jeg tilføje, at det Skyts, der førtes i Kampen af det ærede Medlem for Frederiksberg, synes mig dog at rette sin Ild mod Steder, der ligge ganske udenfor Kamplinien. Der er Tale om at anvende en Bevilling til Elever paa Husholdningsskoler omkring i Landet og derfor Spørgsmaal om, hvad Krav man skal stille til en saadan Skole, for at den kan anerkendes som saadan, saa at dens Elever kunne faa Andel i Understøttelsen. Men det forekommer mig unægtelig, at de opstillede lempelige Punkter ligge himmelvidt fra det ærede Medlems Udtalelser om, at man vil drive disse Skoler ind i faste Former, som ikke ere af det gode for Sagen, at man vil gaa alt for langt bort fra det praktiske og alt for langt ind paa Teorien, og at man vil tvinge den teoretiske Undervisning ind paa Landbohøjskolen. Men ogsaa disse — jeg fristes til at sige stærke Overdrivelser styrke min Forventning om, at man ret let vil kunne komme til en Ordning, der kan tilfredsstille Skolerne. Thi naar det, der føres frem som Angrebepunkter, dog væsentlig er Ting, som man aldrig har ønsket og aldrig har tænkt paa at ville gennemføre, kan man jo neppe have stor Vanskelighed ved at mødes.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Poul Christensen) omtalte Arbejdet ved Tersløsegaard. Om denne Sag skal jeg henvise til de Udtalelser, der ledsagede det af mig i forrige Samling fremsatte Ændringsforslag angaaende en Bevilling til denne Sag. I kort Begreb er Gangen i den følgende: I November 1904 var der 86 Mænd, de fleste meget kendte Navne, der rettede en Opfordring til Offentligheden om at yde Midler til at købe og istandsætte Tersløsegaard. De gik senere til Staten og anmodede om Bidrag fra den, nemlig et Bidrag, som de havde tænkt sig: Indtægten af en Holberg-forestilling paa det kgl. Teater. Dette

bevilgedes, og vedkommende Forestilling indbragte 3,873 Kr., som Komiteen altsaa fik.

Forretningsudvalget for disse 86 Mænd købte saa Gaarden for 6,000 Kr., og de tilvejebragte et Overslag til dens Restaurering, hvorefter denne vilde koste 20,475 Kr. De begyndte saa Arbejdet, men da de vare godt i Gang, meddelte de Ministeren, at de til det Arbejde, der efter Overslaget skulde koste 20,475 Kr., kun havde 5,000 Kr. og derfor gjorde Regning paa, at Staten vilde tilskyde de 15,000 Kr. Indsamlingen havde altsaa indbragt ca. 7,000 Kr., hvortil kommer Statstilskuddet ved Teaterforestillingen, ca. 4,000 Kr. De havde altsaa kun 5,000 Kr. til det allerede paa-begyndte Arbejde. Jeg synes, det var vel meget, om man kunde komme til Staten og sige, at man har begyndt et Byggearbejde til ca. 20,000 Kr., skønt man selv kun har 5,000 Kr., gaaende ud fra, at man har Statskassen, hvorfra Resten, 15,000 Kr., kunde komme. Jeg søgte i Fjor en Bevilling paa 5,000 Kr. og motiverede det med, at de med en saadan Bevilling vilde kunne afslutte det Arbejde, som allerede var begyndt, nemlig den afsluttende Restaurering af den Fløj, der var begyndt paa. Der vilde saa ved denne Bevilling gives Tid for Komiteen til videre at arbejde for det Maal, den havde sat sig, at indsamle det fornødne Beløb til Indkøb og Restaurering af Tersløsegaard, og hvis det ikke naaedes, kunde der i alt Fald blive Tid til Forhandling mellem Komiteen og Regering og Rigsdag, om Staten saa paa en eller anden Maade kunde overtage og fuldføre dette Arbejde.

Nu siger det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds, at det forekommer ham; at det er noget af en Skandale, at et saadant Spørgsmaals Løsning skal overlades til et privat Selskab. Jeg forstaar ikke det ærede Medlems Mening med denne stærke Dom. Er det da det ærede Medlems Ønske, at den Dag, da denne Opfordring fremkom for Offentligheden, den Dag, da Opfordringen til at tegne Bidrag for at løse denne Opgave, blev udsendt, skulde Staten have sagt til denne Kreds af Mænd, at denne Opgaves Løsning maatte ikke paatages af et privat Selskab? Der er jo saa mange af den Art Sager, der løses ved det private Initiativ, og det er klart, at Statskassen kan ikke tage sig af alt. Vi have jo stadig Bevillinger til Restaureringer, Hovedrestaureringer og Genopførelser, saa af gamle Bygninger, saa af gamle historiske Mindes-